

Apró gondokban, nagy feladatokban

Egy népszerű pártszervezet titkai

A titkár azt mondja: nem baj, ha korra öregek is vagyunk. Az a fontos, hogy legyen tenni kész fiatalságunk. A fiatalokat nem elég megérteni, együtt kell élni velük. Ok jobban bírnak szaladni, mi erősebben gondolkodunk. Miért ne segítsünk egymásnak. Ők nekünk szaladni, mi nekik gondolkodni.

Munka és tekintély

Még tavaly esett meg tanácsulésen, hogy az I. kerületi tanács elnöke bejelentette, megváltoztatták az újszegedi utcák járdaépítési tervét. Néhány pillanatra csönd volt a teremben, aztán Nitsinger Gyula, az újszegedi utcák járdaépítési kért szót. Mint titkár, mint tanácsstag. Az eredmény az lett, hogy kompromisszum született, mert a tanács inkább adott még póthitelt is, csak hogy az eredetileg, s a később tervezett járdaépítések is megvalósuljanak.

Az újszegedi pártszervezetnek ma már szép tekintélye van. Nemcsak a városrészben, de az egész kerületben. S ha féltek is kezdetben kissé a tanácsnál attól, hogy túlzottan lokálpatrióták lesznek, most már tudják róluk, hogy érdemes meghallgatni véleményüket, hiszen együtt élnek, együtt lélegeznek az újszegediekkel: emberekkel, iskolákkal, gyárakkal. Együtt örülnek a gyarapodásnak, bosszankodnak a késéseken, az értetlenségeken, együtt tervezik a városrész közeli és távolabbi jövőjét. Gondolkoznak és dolgoznak.

Gáz, piac, árvíz

Akinek hite van, hitele is kell, hogy legyen. Az újszegedi pártszervezet vezetőinek, tagjainak munkája azt tükrözi, hogy nagy hittel terveznek, s dolgoznak. Erejüket azzal sokszorozták meg, hogy erős néprontbizottságot, nőtanácsot, Vöröskereszt-szervezetet hoztak létre. Tagjaiknak azt a pártmegbízást adták, hogy vegyenek részt ezeknek a tár-

sadalmi szervezeteknek a munkájában, így mozgósítsák az embereket.

Igy aztán joggal tarthatnak igényt arra, hogy a lakosság nevében beszéljenek, s hogy mindig tájékoztatást kapjanak az államigazgatás terveiről is. Viszonyzásul az újszegediek elképzeléseivel összhangba hozott tanácsi terveket nagy erővel támogatják. Ma már, ha kommunális vagy bármiféle fejlesztésről van szó, a pártszervezet és a népront közös beadványban tesz javaslatot a tanácsnak.

A gázfejlesztési program, a József Attila-telepi óvoda és a piac ölete számtalan más javaslattal együtt így született meg. Kérdőíves felméréseken foglalkoztak az öregek helyzetével, tanácsstagok, s párttagok együtt vizsgálták hónapokon keresztül, hogy hol rossz a kereskedelmi és szolgáltató hálózat, hogy hol szorít a cipő? Azt pedig csak az újszegediek tudják elmesélni, mennyire együtt volt velük a pártszervezet a veszélyben, amikor a víz fenyegette a városrészt. Így alakult át a májusi taggyűlés izgalmas pártnap, ahol a városi pártbizottság vezetői nyugtatták meg őszinte tájékoztatójukkal az aggodalmaskodókat.

A téglák és a ház

Nem gondolja, hogy azért még most is tartanak tőlünk a tanácsnál? — huncyorít ravaszul a titkár. S felsorol még néhány példát arra, hogy miként avatkoztak közbe, ha nem tetszett nekik valami Újszegeden. A Mező Imre iskola átalakításakor például elfeledkeztek a járulékos beruházás megvalósításáról, s a modern, gyönyörű épülethez girbe-gurba járda vitt volna. Közbeléptek. S amikor az avatásra mentek, már az utolsó simításokat végezték a kiszáftalozott úton a munkások.

A példalózásba belecsönget a telefon. Az újszegedi titkár felveszi a kagylót, s egy perc múlva, mintha csak az eddigieket akarná igazolni, már beszélgetést, újságnak szánt gondolatokat feledve,

új házak érdekében „veszekszik” az építővel. Segítségért ígér és segítséget kér, tréfál, bosszankodik, sóhajt. Tízennyeg éve csinálja ezt.

— Azért nem kell ebből az egy esetből kiindulnia — teszi vissza a kagylót. — Nemcsak nekem jut itt munka. Azt tartom én is, hogy a párttitkár nem akkor dolgozik jól, ha mindent maga akar elvégezni, mert akkor nem lesznek pártmunkásai, nem nevelődnek káderei. Csináljon egy jó tervet, és fogja össze a munkát. Nincsenek titkok. A területi párttitkár feladata az, hogy összefüggéseiben ismerje meg az országos terveket, s úgy fogadtassa el azokat az emberekkal, hogy azok magukénak érezzék az ügyet. S a nagy terveknek a szellemében mérje föl a maga kisebb, de nem kevésbé fontos tennivalóit. Mert a ház még a panelok korában is részekből épül fel.

V. M.

Dijnyertes pedagógusok

A Csongrád megyei tanács vb művelődésügyi osztályának szokásos évi pályázatát tegnap, hétfőn értékelték a megyei tanácsházán. Első díjat nem adtak ki. Második díjat többek között Fodor Albert újszentiváni pedagógusnak adott át dr. Szalontay József osztályvezető. Harmadik díjjal jutalmazták többek között Link Mihály kiskundorozsmai általános iskolai igazgatót. Jutalmat és dicséretet kapott többek között: Sári József (Öttömös), dr. Veszprémi László (Kiskundorozsma), Mecsek István (Domaszék), Csépe Mihályné (Ásotthalom), Frányó Ferencné (Sándorfalva), Ádám Jenő (Szeged), Csonka A. Mária (Sövényháza), dr. Bánki Horváth Béla (Szeged), Tóth János — Lázár Pál (Forráskút), Malaj György (Zsombó), Révész Pál (Kistelek), dr. Rózsa Éva (Szeged).

Képek a határból

Úgy tűnik, mintha tavaszi mulasztását igyekezne behozni a természet. Szép a határ és termést ígér mindenfelé. Legfeljebb a belvíz járta területek közül szomorít el bennünket néhány folt, mert a júniusi esőzések és felhőszakadások következtében újabb utánpótlást kaptak vízből. Szorgos kezek munkálják a kapásnövényeket, de meg kell mondanunk, nem mindenütt. Rendkívüli helyzetet teremtett a hosszan elnyúló árvízvédelem: ezért egyetlen lehetőségük a nagyüzemeknek: meg kell találniuk a családtagok bekapcsolásának ösztönző lehetőségeit.

Asszonyok kapálják Zsombó határában a Gyümölcskert Szakszervezet területén Ádám Jánosék paprikáját. Látható a táblán, hogy ez a munka nem tűr halasztást, a feltérő gyomok a paprika növekedését gátolják

Dorozsma és Zsombó között, a Sia-dűlőben 25-féle eper termesztésével folytat kísérleteket a Délalföldi Mezőgazdasági Kísérleti Intézet. A többtermés elérése mellett fő céljuk a keményebb húsu, a szállítást jobban elviselő olyan fajták meghonosítása homoki területen, amelyeknél a kellemes szín, íz és zamat a jó piacot is biztosítja

Horváth Dezső felvételei

Most jutott csak idő a dóci Virágzó Termelészervezetben a korábban lekaszált takarmányok betakarítására. Kárt nem tett bennük az esőzés, a gyűjtésről száradás után rögtön gondoskodtak

ÚJ FILM

Akit nem lehet elítélni

Erről az új szovjet filmről, azonkívül, hogy Oleg Sztrizsenov, az emlékezetes *Negyvenegyedik* főszereplője játszik benne, nem tudtam semmit, és kizárólag azért mentem el megnézni, hogy a kitűnő színész ismét látható-e. De kiderült, hogy a film Sztrizsenov játékától függetlenül is izgalmas, ha egyáltalán lehet ilyesmit mondani. S nemcsak a tematikája érdekes, tehát az, amiről szól, hanem az, mint film, mint látvány, mint képi anyag is. Sőt néha egészen romantikusan érdekes, mondhatnám, majdnem úgy, mint a kalandfilmek. De — szerencsére — anélkül, hogy egy pillanatra is mestertelkélté válna, vagyis elhanyagolná a lényegét.

A látványanyag rendkívüliségére minden film törekszik, s az igazán jó filmekben a látvány és a mondani-való szoros egységben valósul meg. Ebben a filmben az izgalmas képi anyag abból következik, hogy a főhős, akit Sztrizsenov mutat be, pilóta és a cselekmény jelentős része repülőgépek fedélzetén játszódik. A lényeg azonban nem ez, hanem a film társadalmi és egyéni tematikája.

A társadalmi tematika...

ka egy súlyos bűn körül bonyolódik. A főhős súlyos helyzetbe kerül, amelynek következményeként állását is ott kell hagynia — sugárhajtású repülőgépek után öreg barátokat vezetget a fellegek között — azért, mert egyik barátja, kollegája, hogy önmagát mentse, hazudik. Bizonyítékok nincsenek, s a film a továbbiakban azt boncolgatja, ki hogyan válaszol erre a különös ügyre.

Az egyéni tematika a társadalmi ügy következménye. A főhős, ugyanis elszakad menyasszonyától, akit nem tud feleltetni. A bonyolítás ebben a dologban sem sematikus, éppen ezért képes feszült várakozást teremteni. A filmet — szokatlanul — ketten rendezték: Vlagyimir Krasznapolszkij és Valerij Uszakov. Rendezésük finom, kulturált, minden lehetőséget kihasználó, de mindenütt mentes az olcsó hatásvadászattól, még ott is, ahol a cselekmény és a helyzetek borotvaélen táncolnak, s csak egy hajszál választja el a filmet a dagályosságtól vagy az érzelmességtől.

Sztrizsenov játékán kívül nagyon figyelemreméltó a szép Ljudmilla Makszakova drámai alakítása.

Ö. L.

Csak „lereagálás“?

Szegeden a VI. Délalföldi Tárlat

A hódmezővásárhelyi bemutatás után most a szegedi nézők is megtekinthetik a VI. Délalföldi Tárlatot. Vasárnap dél óta felkereshetik a Móra Ferenc Múzeum Horváth Mihály utcai képtárárt, s eltűnődhetnek a képzőművész-szövetség dél-magyarországi területi szervezetének szokásos évi kiállításán. Hogy időtöltésük nem lesz valami szórakoztató, azt — az „első” tárlatnyitó után — már előre jeleztük, mondván: inkább a kiállított műveket, semmint a kiállított műve minősége határozza meg a gyűjteményt.

Most, hogy más környezetben kerültek közszemlére a képek, szobrok, grafikák, újra csak a több mint fél évtizedes kiállításorozat fő jellemvonásait, a „lereagáló” jellegét lehet emlegetni. Azt, hogy számbavevő, felsorakoztató fórumnak talán igen, de izgalmat keltő, nagyobb érdeklődést kiváltó esemény-

nek aligha nevezhetők az évről évre megismétlődő délalföldi tárlatok. S ha már ilyenek, akkor legalább minden arra érdemes festőt, szobrászt fel kellene, hogy sorakoztassanak. Sajna, ez sincs így! Különösen most, Szegeden érezzük több itt élő képzőművész hiányát, akiknek távolléte nem minden esetben az egyéb irányú, minden erőt lekötő elfoglaltsággal magyarázható.

Ilyenformán teljes joggal még programterjesztőnek sem nevezhetjük a délalföldi tárlatot, s ha valamit kívánhatunk „neki”, akkor azt szeretnénk, hogy jövőre legalább szereplők névsora szerint váljon teljesebbé.

A Békés és Csongrád megyei, valamint szegedi képzőművészek kiállítását dr. Trogmayer Ottó, a Móra Ferenc Múzeum igazgatója nyitotta meg.

A. L.

Lesz-e elegendő téglá?

Folyamatosan dolgoznak a környékbeli téglagyárak

Még mindig a téglá a legfontosabb építőanyagunk, s ha az elmúlt években kiengesztelődött is vált a kereslet és a kínálat a téglapiacra, az idej bel- és árvizek pusztítása miatt legalább 500 millióval több téglára lenne szükség az újjaépítéshez. A hazai téglapiar megtettézi termelését, hogy elegendő falazóanyagot adjon a szabócsi falvaknak, a Tisza és a Maros menti helységek összedől, megromlódtak házainak felépítéséhez.

Sajnos a környékbeli téglagyárak éppen úgy megcsökkentették a belvizeket és a megáradt folyók elleni védekezést, mint más iparvállalatok. A Csongrád-Bács megyei Téglapiari Vállalat több gyárában — Apátfalván, Makón, Szőregen — hetekig állt a munka, csak a „tűzet tartották”, a vásárhelyi és a szegedi téglagyárakban pedig jóval kevesebbet termeltek a szokásosnál, hiszen a dolgozók jelentős része a gátakon dolgozott.

A vállalat idej tervében úgy számoltak, hogy 113 millió téglát égetnek. Ebből azonban már semmi sem lesz. A kora tavaszi belvizek több téglagyár anyagbányáját elborították, hetekig a

vízét szivattyúzták a normális termelőmunka helyett. Nemrégiben a hazai téglagyárak vezetői — a Téglapiari Egyesülés — megbeszéltek tennivalókat és elosztották egymás között a többlet termelés feladatait. A Szeged környéki gyárak azt a feladatot kapták, hogy legalább az eredetileg tervezett mennyiséget közelítsék meg. Az elemi csapások miatt ugyanis 99 millió darabra mérséklődött az idej tervük, amely ugyan még mindig 7 millióval több a tavalyinál.

Ezek szerint a környékbeli téglagyárak 8 millióval növelik termelésüket, s összesen 107,5 millió darab égetett téglát gyártanak. Ezt a jelentős többletet csak úgy tudják előállítani, hogy a gyártási szezonban folyamatosan dolgoznak. Úgy határoztak a vállalat vezetősége, hogy a szabadszombatokat egyelőre termelő munkával töltik, s majd csak a téli időszakban „adják ki” ezeket a napokat. Ezen felül nagyobb mennyiségű túlórárt is igénybe vesznek. A gyárak munkaerőhelyzete sem valami rózsás, de a nyári időszakban számítanak egyetemmel hallgatók és középiskolások tanuló munkájára is.